పార్ట్‌నర్స్

ఎఫ్. ఆర్. బోర్డు మాత్రమే తగిలించుకుని, నిజానికి ఊరి పొలిమేరలు దాటి పోకూడదు, కానీ అదో మొండిధైర్యం, నన్నెవరు పట్టుకోవచ్చారూ అని! అంతగా ఏ ఎర్రటోపీ అన్నా అటకాయిస్తే, వో పది మనది కాదనుకుంటే సరిపోతుందికదా అన్న నమ్మకం లోలోపల. దానికితోడు "ఏడువేలు పైచిలుకు దాని మొహానపోశారు. నన్నెట్లాగూ వెనకెక్కించుకొని బయటకు వెళ్ళడానికి మీకు బిడియం అనుకోండి, కనీసం పిల్లల్నయినా సరదాగా అల్లా తిప్పుకురారేం?" అని ఇంట్లో రుక్మిణి సతాయింపు. పెద్దవాడు శాండిల్యకు, ఆ మోటారుసైకిలు నేను బయటకు తీసినప్పుడల్లా, తనను వెనక కూచోమంటానేమోనని కొండంత ఆశ. "నాన్నారూ! చక్రాలు తుడవనా?" అంటాడు. "కార్బన్ క్లీన్‌చేశానుడాడీ!" అంటాడు మరోసారి. ఏ మాటకు ఆమాటే చెప్పుకోవాలి. నాకూ రుక్మిణిని పిలియన్ సీటు మీద కూచోపెట్టుకుని, పైటచెంగు పైరగాలితో సరసమాడుతుంటే, నలుగురూ నావేపు ప్రశంసా నేత్రాలతో, అసూయతో చూస్తూవుంటే, రంయిమని ముందుకు దూసుకుపోదామనే వుంటుంది.

కానీ మోటారుసైకిలు కొన్న తర్వాత, నా సైకిలు క్రిందనే రెండు మూడు సార్లు నేనుపడి, ముందుపన్ను కొంచెం వూడగొట్టుకొని, మొహం మీద పట్టీలేసుకుని, ఒకటి రెండు సార్లు దాన్ని తిట్టి, నన్ను తిట్టుకుని, చచ్చిచెడీ డ్రయివింగ్ వచ్చిందనిపించుకుని, టెంపరరీ లైసెన్సు సంపాయించుకున్నాను.

మావూరు, పల్లెపిల్ల పట్నం షోకులు చేసుకున్నట్టుగా వుంటుంది. వీధులు యిరుకు, మనుషులు మురికి. ఈ వూర్లో నాకు చచ్చేబెరుకు. నిన్న

సాయంకాలం మా స్వస్థలంనుంచి వో ఉత్తరం వచ్చింది. గంగా భాగీరథీ సమానురాలయిన మా పెద అమ్మమ్మ చిన్న కూతురి మూడో మనవరాలు కాలం చేసిందని! తొమ్మిదోరోజు కర్మ ప్రారంభిస్తున్నామని, పదోరోజు తర్పణం విడవడం పదిమందీకర్తవ్యం అనీ!

పదోరోజు ఆదివారమే అయింది. పర్వాలేదు. కానీ సోమవారం ఉదయానికల్లా నేను కాలేజిలో వుండితీరాలి. పబ్లిక్ పరీక్షలు ఎనిమిదింటికే ప్రారంభం. ఇన్విజిలేషన్‌వర్క్ తప్పించుకోవడం సాధ్యంకాలేదు మనసులో ధైర్యం సంగతి ఎట్లావున్నా, కాస్త వొడ్డూ పొడుగూ వున్నవాణ్ని, కుర్రవాళ్ళతో సంయ్యమంటే సంయ్య మనగలవాణ్ని నేను ఒక్కణ్నే అని ప్రిన్సిపాలు నమ్మకం.

"రుక్కూ! తర్పణాలకు వెళ్ళకపోతేఏం!" అన్నాను. శనివారం సాయంకాలం కాలేజీనుంచి ఇంటికి వచ్చింతర్వాత.

"అదేమిటండీ! గాయత్రికి మీకన్నా ఐనవాళ్ళెవరూ!" అన్నది రుక్మిణి ఆశ్చర్యంగా.

"నిజమే గానీ! ప్రొద్దున్నే ఆ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వెళ్ళి, ఒంటిగంటకు తర్పణాలు విడిచి, ఏ మూడింటికో భోజనాలుచేసి, మళ్ళీ తప్పనిసరిగా ఈవెనింగ్ ఎక్స్‌ప్రెస్ క్యాచ్‌చేసి, అర్ధరాత్రి కొంపకు చేరుకోవడం యెంత స్ట్రెయినో ఆలోచించావా!"

"స్ట్రెయిన్ అన్నది ఒప్పుకుంటాను. కానీ, తప్పనిసరి!"

మనసులో అంత ఇష్టంగా లేకపోవడంచేత గామోసు, మా పెద అమ్మమ్మ సైనుపంచ కట్టుకుని, నెత్తిన ముసుగేసుకుని, గుడ్లు పత్తికాయలంతేసి చేసి నావేపు కోపంగా చూస్తూ, బోసినోటి చప్పిదవడలను అటూ యిటూ భీకరంగా కదుపుతూ, ఏరా రాపుడూ! రావంటున్నావేమిటీ! సైకిలు కొన్నావుగా, పెద్దాణ్నికూడా దానిమీదెక్కించుకురా!- ఏం వస్తావుగా రాకపోతే నేనూరుకోను. నాసంగతి తెలుసుగా" అంటూ కల్లోకొచ్చి, ఆ కలలోనే గాలిలో కలిసిపోయింది.

గబుక్కున లేచిచూస్తే అర్థరాత్రి. కటిక చీకటి. దూరంగా పక్షులేవో వికృతంగా కూస్తున్న చప్పుళ్ళు, గుండె బలహీనంగా కొట్టుకుంటున్నది. మొహాన కమ్ముకున్న చెమట చేతిని తడిచేసింది.

అప్పటికప్పుడు ప్రక్క మంచంమీంద పడుకున్న రుక్మిణిని తట్టిలేపాను. "ఇప్పుడు డిస్టర్బ్ చేయకండి" అంటూ అటుతిరిగి పడుకుంది. అతికష్టం మీద లేపి కూచోబెట్టి, లైటువేసి, ఇదీసంగతి. అందుచేత తెల్లవారుఝామున లేచి. మోటారు సైకిలుమీద, శాండిల్యనుకూడా వెంటతీసుకుని బయల్దేరతాను. ఏమంటావు!" అన్నాను.

"శుభమా అని కొత్తబండీమీద చావు చోటు కెందుకండి?" అన్నది రుక్మిణి నిద్రకళ్ళతోనే.

"అక్కడ చావుసంగతి ఏమోకానీ, ఎల్లుండి పొద్దున్న పరీక్షహాల్లో నేను కనబడకపోతే ప్రిన్సిపాలు ముందు నన్ను చంపుకుతింటాడు. లెక్చరర్స్‌ను చంపుకు తింటాడు. లెక్చరర్స్‌ను చంపుకు తినడం ఇప్పటి ప్రిన్సిపాల్స్‌కో స్పెషల్ హాబీ!"

"మీరు వెళ్ళితే వెళ్ళిరండి, చంటికూడా దేనికి ?"

"నాకు కంపెనీ!"

"మీకు డ్రయివింగ్ రాదంటారుగా!—ఏదన్నా అక్సిడెంటయితే.."

"అర్థరాత్రిపూటా ఆ అపశకునం మాటలేవిటే ..—శకునపక్షిలాగా?"

"ఉన్నమాటంటే ఉలుకెక్కువే లెండి!" కోపంగా లైటు ఆర్పేసి, అటుతిరిగి పడుకుంది.

మర్నాటిపొద్దున్న మోటారుసైకిల్‌కు కిక్ ఇస్తుంటే, ప్రక్క యింటి వారి పనిమనిషి పుటుక్కున తుమ్మింది. ఆ తుమ్ముకు భయపడ్డట్టుగా మోటారుసైకిలు ఒక్కమూలుగు మూలిగి, పెద్దగాసకిలించి స్టార్టయింది.

"ఏమండీ! తప్పదా?" అన్నది కాఫీకప్పుతో ఎదురువచ్చిన రుక్మిణి.

"ఎదురుగా నువ్వొస్తే, ఇహ నాకు అంతా మంచే!"

జావా ముందుకు రోడ్డుమీదకు ఒక్కదూకుదూకి, విజయవాడ వైపుగా అఘమేఘాలమీదుగా దూసుకుపోతున్నది. మెత్తని వెడల్పు రోడ్డు, ఒంటని స్పృశిస్తూ చల్లనిగాలి, వెనగ్గా పెద్దవాడి మాటలు, తూర్పువేపు ఆకాశం నెత్తురు కాలనులా వుంది. సూర్యుడు రక్తపుముద్దలా వున్నాడు. విజయవాడకు వచ్చేటర్నింగ్‌లో, పూరిబయట ఆ సూర్యుడే పాలిపోయిన వేషంటులా కనిపించాడు.

ఎదురుగ్గా పదిపదిహేను గేదెలు, అటూయిటూ అడ్డదిడ్డంగా నడుస్తున్నాయి. ప్రక్కనే టీకొట్లలో ఇడ్లీలుతింటూ కాఫీలు తాగుతున్నారు కొందరు గడబిడగా మాట్లాడుకుంటూ.

శాండిల్య ఆ రోజే విడుదలవుతున్న వో అక్కినేని సినిమా విశేషాలు వివరిస్తున్నాడు మనోజ్ఞంగా.

ఇంతలో టీ కొట్లోనుండి వో ముసిల్ది ఆదరాబాదరా రోడ్డుమీదకు పరిగెత్తుకువచ్చింది అటునుంచి యిటుకు, తడబడుతున్న అడుగులతో. రోడ్డుకు అడ్డంగా గేదెలు, గేదెలకూ రోడ్డుకూ నా మోటారు సైకిలుకూ అడ్డంగా ఆ ముసిల్ది. ఆరిన కుంపటిలాంటి ఆ ముసిల్దానికీ నాకు వో గజమైనా లేదు.

ముందుగా ఫ్రంట్‌బ్రేక్ వేశాను. వెంటనే బ్యాక్‌బ్రేక్ నొక్కాను. క్లచ్ రిలీజ్ చేయడం మర్చిపోయాను. మోటారుసైకిలు గీమ టూ ఒక్క యెగురు యెగిరింది గాలిలోకి. "నాన్నారూ!" అంటూ వెనుకనుండి పెద్దగా కేక. ఆ కేకకు తోడుగా ఎదురుగా "అయ్యో నాయనో!" అంటూ పడిపోయిన ముసిల్ది. ఎదురుగానే చూచానో, వెనక్కే తిరిగానో చేతులు హేండిలు మీదినుంచి వదిలేశాను. మోటారు సైకిలు కిందపడిపోయింది.

నలుగురూ బిలబిలా పోగయ్యారు. ముప్పయ్యేళ్ళ ఓ యువకుడు పెద్దగా ఏడుస్తున్నాడు. "నన్ను పెట్టి వెళ్ళబోకే, వో మామ్మో!" అంటూ శాండిల్యకు చేతులమీదా, కాలిమీదా గాయాలయినాయి. కళ్ళుతెరచి చూసే సరికి బాధగా వాడు కిందపడి లేస్తూ కనిపించాడు. నాకళ్ళు మండిపోతున్నాయి. మొహం మీదంతా చిమచిమగా వుంది.

ఎక్కడ్నుంచి వచ్చాడో ఓపోలీసు వచ్చాడు. అందర్నీ అటూయిటూ సర్దాడు. "ఆ ముసిల్దానికో మంచం వెయ్యండెహే!" అన్నాడు అధికారపూర్వకంగా. పక్కనున్న వో సాడాకొట్టువాడితో, నర్సింలూ, ఈళ్ళందరకూ ముందస్తుగా నాలుగు సోడాలు కొట్టే" అన్నాడు మళ్ళీ.

ఇంకా ఆ ముప్పయ్యేళ్ళ యువకుడూ పెద్దగా ఏడుస్తోనే వున్నాడు. "ఏందిరా, అట్టా గేడుత్తావ్, ఆడదానిలాగా! వూర్కో వూర్కో! పొద్దున్నే ఎవరిమొహం చూశావో, అదురెట్టమంతుడివి, గాయాలే కొత్తమోపుగా తగిల్నాయ్ నీ యవ్వకు. అయ్యగోరు డబ్బులిత్తారుగానీ, వైద్దిగెం సేయించు పోయి, దానికి కొత్తజావ కాపించు, పో!" అని నా వైపుకు తిరిగి "ఏం సాబ్, దానికో యాభై రూపాయ లిప్పించండి." అన్నాడు.

ఆ కానిస్టేబులు నోటుబుక్కు తీసి మోటారు సైకిలునంబరు 'నోట్' చేసుకోడానికి ప్రయత్నం చేస్తే, నంబరు కనిపించక అదోనేరం, టెంపరరీ లైసెన్సుతో ఊరి పొలిమేరలుదాటడం మరోనేరం, వీటికితోడు ఏక్సిడెంట్ నేరం, ఎలారా భగవంతుడా అని లోలోపల ఒకటే మదనపడుతున్న నాకు, వీటిగురించి పట్టించుకోకుండా "యాభయి రూపాయ లిప్పించండి" అని అతనడగడం నెత్తిన పాలు పోసినట్లయింది. వెంటనే అడిగినంతా ఇచ్చేశాను, మరోమాట లేకుండా.

డబ్బు తీసుకుంటూ అతను నావేపుచూసి నవ్వాడు. అతనెందుకు నవ్వాడో నాకు తెలీలేదు.

డబ్బుచూడగానే ఆ యువకుడి ఏడుపు ఆగిపోయింది. ముసిల్దాని మూలుగు సన్నబడింది.

"రండిసార్, మిమ్మల్నీ, అబ్బాయిగార్నీ అమెరికన్ ఆస్పిటల్కు తీసుకువెళతాను" అన్నాడు మళ్ళీ ఆ కానిస్టేబులు.

"నా మోటారు సైకిలు ...." నాలో సన్నగా గొణుగుడు.

"ఏం ఫర్వాలేదు అదిక్కడే పడుంటుందిలెండి!" దాన్ని తిట్టాడు వో బూతుమాట.

అమెరికన్ అస్పత్రిలో ఓ నర్సు అతన్ని చూడగానే, "ఏం బ్రదర్ ఇవ్వాళిది మొదటికేసా?" అన్నది కళ్ళు చికిలిస్తూ. ఆ కానిస్టేబులు కాస్త సిగ్గుపడ్డాడు. అంత బాధలోనూ వాళ్ళిద్దర్నీ చూస్తే నాకు ఎంతో ముచ్చటేసింది. ఆ సిస్టర్ కాశ్మీర్ ఆపిలులాగావుంది. ఆమె కళ్ళు విశాఖపట్నం కొండ సంపెంగల్లా వున్నాయి. ఆమె యవ్వనం కొంటెగావుంది. కానిస్టేబులు ఆమె భక్తుల్లా వున్నాడు. వీలయితే "నీ బాంచను కాల్మొక్తా!" అనేంత వినయం వొలికిస్తున్నాడు, డాక్టర్ దగ్గర. ఆ తర్వాత ఆ నర్సు నన్నూ శాండిల్యనూ డ్రెస్సింగ్‌రూమ్‌లోకి తీసుకువెళ్ళి చెరో రెండు ఇంజెక్షన్లు చేసింది. టాబ్లెట్లు నోట్లో వేసింది. మొహానా, చేతులమీదా, కాళ్ళమీదా మందుపూసి, ప్లాస్టరు పట్టీలు అంటించింది.

ఆమె ఆ పనులు చేస్తున్నంతసేపూ ఆ కానిస్టేబులు ఆమెను అంటి పెట్టుకునేవున్నాడు. ఆమె తెల్లని గౌనునూ, ఆమె తెల్లని ఒంటినీ పూసుకుని పూసుకుని తిరిగాడు. డ్రెస్సింగ్ అయింతర్వాత, "పాపం మీకోసం చాలా కష్టపడ్డదిసార్!" అన్నాడు.

"అపుసుగానీ సిస్టర్! నేనిక్కడ వుండాలా, వెళ్ళిపోవచ్చా?" అని అడిగాను.

"మహారాజులా వెళ్ళిపోవచ్చు." ఆమె మాటల్లో అదే కొంటెతనం. ఆ నల్లని కళ్ళల్లో అకర్షించే — అదే నవ్వు.

ఆమె అక్కడ వుండమంటుందనుకున్నాను అనలేదు. నిరాశ. ఆమెకు ఎంతిస్తే బావుంటుంది. అదో సందేహం.

"ఏమయ్యా! కానిస్టేబుల్ — ఏంతిస్తే బాపుంటుందంటావ్?" రహస్యంగా అడిగాను.

"ఇద్దరికి ట్రీట్‌మెంట్ కదుసాబ్! ఓ యాభయి అన్నా ఇవ్వండి."

"యాభయ్యా! సాలెగూటిలో చిక్కుకున్న పురుగులా కటకట పడ్డాను. అయిదుపదులూ యిచ్చి, థాంక్స్‌చెప్పి బయటకు వస్తుంటే, కానిస్టేబులు ఆమెదగ్గరకు వెళ్ళి ఆమె అరచెయ్యి గిల్లడం, ఆమె కిసుక్కున నవ్వడం నాకు కనిపించింది. "అదృష్టవంతుడవోయ్ కానిస్టేబులూ!" అనుకున్నాను మనసులోనే. "మళ్ళీరండి!" అంటూ వినిపించింది సన్నని ఆ పర్సుగొంతు వెనుకనుండి.

"నేను రాను! — ఆ కానిస్టేబులు తప్పకుండా వస్తాడు!" అనుకుంటూ వెనక్కు తిరిగి చూశాను. ఆ కళ్ళల్లో ఎంత అయస్కాంతమో!

యాక్సిడెంట్ జరిగిన చోటికి తీసుకువచ్చి, మా యిద్దర్నీ అక్కడ వదలి, "సాబ్ కేసూగీసూ వద్దు. ఓ యాభై యివ్వండి, నే పోతా!" అన్నాడు కానిస్టేబులు.

అంతవరకూ అతని మంచితనంమీద నేను పెంచుకున్న గౌరవం ఆ ఒక్కమాటతోనూ విశ్లథమైంది.

"యాభయ్యా?!"

"అవును సాబ్! — కోర్టుకు వెళ్తే, ఎంత నష్టం, ఎంత కష్టం!!"

మాట్లాడకుండా యాభై యిచ్చి, "థాంక్స్!" అన్నాను కటువుగా. అతను డబ్బు అందుకున్న మరుక్షణం సైకిలెక్కి గుణదలవైపుగా వెళ్ళిపోయాడు.

మోటారు సైకిలు స్టార్టు చెయ్యబోయాను. చేతివేళ్ళు స్వాధీనంలో లేవు. హాండిల్ ఎత్తడమే కష్టంగావుంది. శాండిల్య నాకు సహాయపడే స్థితిలో లేదు.

" షల్ ఐ హెల్ప్ యూ!'

తల తిప్పి చూశాను. ఆ ముసిల్దాని మనవడు. అరుగుమీదకు చూశాను. ఆ ముసిల్ది టీకొట్లో కూచుని, ఖల్లు ఖల్లుమని దగ్గుకుంటూ టీ తాగుతోంది.

"మీ అవ్వకు ....'

'షి ఈజ్ ఆల్‌రైట్ !' ఆ యువకుడు ఇప్పుడు నీట్‌గా పైకి దువ్వాడు. గళ్ళచొక్కా టక్ చేశాడు. బెల్‌బాటమ్ ట్రౌజర్స్ లోకి 'ఆమె నాకు అవ్వాకాదు, ఆమెకు నేను మనవణ్నీకాదు, అడవిలోని ఉసిరికాయా, ఏటిపక్క ఉప్పుకల్లూ .... అంతేసార్! మాదో లివింగ్ పార్టనర్‌షిప్!'

'యూ స్కౌండ్రల్!' నాకు కోపం ఆగలేదు.

'నన్ను తిట్టకండి. ఐ యామ్ ఎ గ్రాడ్యుయేట్! ఉద్యోగంకోసం తిరిగి తిరిగి ఇప్పుడీ ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. ఇప్పుడీ ఉద్యోగంలో యెంత మందో తెలుసా సార్ పార్టనర్స్?.... నేను, ఆ గ్రాండీ, మీకు హెల్ప్‌చేసిన కానిస్టేబిల్, ఇంజక్షన్లిచ్చిన నర్స్.... యఫ్ ఆర్. బోర్డులు తగిలించుకుని, నరదాగా ఊళ్ళవెంట బయల్దేరతారే, మీరే మా కష్టమర్స్! అర్థమైందా సార్?—బైదిబై, మీ రిప్పుడు డ్రైవ్ చెయ్యలేరు. సహాయం చెయ్యమంటారా?,

'చేసిన సహాయం చాల్లే.' అందామనిపించింది. కానీ అనలేదు. ఈ రాబందుల దేశంలో ఉదర పోషణార్థం బహుకృత వేషధారణలు.

'ఎంతీమంటావ్?'

'ఎనదర్ ఫిఫ్టీ!'

'ఇట్ ఈజ్ టూ మచ్!'

'మా దగ్గర బేరాలుండవు సార్! అంతా ఫిక్సెడ్ ప్రెయిసెస్. యాక్సిడెంటుకు యాభై!' ఇంజన్ స్టార్టుచేసి 'ఎక్కడకు పోదాం సార్? అని అడిగాడు ఆ యువకుడు.

'వెనక్కు ఇంటికే పోనీ!'

ఇంట్లో రుక్మిణికి జరిగిన భాగోతమూ, నా తెలివితేటలూ తెలియజెప్ప వద్దని శాండిల్యతో అందామనుకున్నాను. కానీ ఏదో ఆభిజాత్యం నాగొంతు నొక్కేసింది. మోటారుసైకిలు దిగీదిగకుండానే, 'అమ్మా! మరేమోనే....' అంటూ వాడు, అంత బాధపడుతూనూ, అసలు కథంతా చెప్పేశాడు.

అంతా విన్న రుక్మిణి కళ్ళల్లో ఒక కంట్లో జాలి, మరో కంట్లో ఎగతాళీ.

'పాడు బండీ అమ్మేద్దాం అండీ! మనకిది అచ్చిరాలేదు' అన్నది వాంటికి వేడినీళ్ళతో కాపటం పెడుతూ.

—o—